

[Fogh Rasmussen]

tes en nedgang på 10 mia kr. i underskuddet på betalingsbalancen. Underskuddet på statsbudgettet vendes nu til et overskud. Nu kan vi altså begynde at afdrage på gælden, og alt det sker, samtidig med at vi kan bevare danskernes levestandard, og investeringer og eksport kan fortsat vokse.

Vi er bl.a. blevet kritiseret for, at afgiftsbuketten ligner de traditionelle og gammeldags socialdemokratiske indgreb. Det er selvfølgelig en kritik, der når dybere i os end den kritik, socialdemokratiet selv fremfører. Det er naturligvis en alvorlig kritik, at vi bliver kritiseret for, at det er noget traditionelt socialdemokratisk. Nu er jo hr. Svend Auken meget kraftige udfald i dag imod indgrebet i sig selv et dementi af, at der skulle være tale om noget traditionelt socialdemokratisk, i hvert fald sådan som hr. Svend Auken opfatter det.

Men der er også andre grunde til at afvise, at der her skulle være tale om en traditionel socialdemokratisk afgiftsbuket. For det første laver vi ikke disse afgifter, fordi staten mangler penge. Afgiftsforhøjelserne skal altså ikke finansiere større offentlige udgifter; tværtimod fastholder vi en nulvækst for de offentlige udgifter.

For det andet går afgiftsbuketten ikke ud på at nedskære reallønnen. Afgifterne skal kun opsuge prislefaldet på energi. Afgifterne opsuger altså bare den ekstraordinære stigning i købekraft, som ville komme, hvis olieprislefaldet fik lov til at slå igennem.

Endelig fastholder vi for det tredje også med dette økonomiske indgreb principperne i det frie kapitalmarked. Indgrebet mod visse af de udenlandske finanslån ændrer ikke det forhold, at dansk erhvervsliv fortsat helt frit kan optage lån i udlandet til at finansiere investeringer og andre erhvervsmæssige aktiviteter. Det er der store fordele ved, og derfor er det væsentligt, at de principper er fastholdt med dette økonomiske indgreb.

Selvfølgelig er nye afgifter da ikke vores livret, og selvfølgelig kunne vi da godt unde befolkningen en højere realindkomst, men vi står altså i den økonomiske situation, at underskuddet på betalingsbalancen sidste år blev på de 28 mia kr., og det ville være helt uforvarsligt ikke at sørge for en hurtig nedskæring af dette underskud.

Nu falder oliepriserne, således at vi kan lave en afgiftsbuket, uden at befolkningen

egentlig føler det som en ekstra byrde. Man kan sige det på den måde, at de oliepenge, som før gik i oliesheikernes kasse, nu går i den danske statskasse. Og det er positivt, for nu kan vi nedbringe underskuddet på betalingsbalancen hurtigere end ellers. Det ville faktisk være helt uansvarligt, hvis regeringen ikke udnyttede den situation til at sikre en hurtigere indsats mod Danmarks gældsætning.

Det spørgsmål, man så må stille sig selv, når vi her hørte hr. Svend Auken senest i dag, er: ja men hvad er det egentlig, socialdemokratiet vil? Socialdemokratiet har længe kritiseret regeringen for at tøve med indgreb over for underskuddet på betalingsbalancen. Nu kommer der et indgreb, og så kritiserer socialdemokratiet det indgreb uden at fortælle os præcis, hvad det er, socialdemokratiet vil stille i stedet for. Ja, hr. Svend Auken talte om en indsats for større opsparring og indsats for større eksport, og det lyder godt og rigtigt, men hvad ligger der bag det? Hvad er det, socialdemokratiet vil? Mener socialdemokratiet det alvorligt? Lad mig bare minde om, at socialdemokratiet, senest da vi vedtog finansloven for 1986, havde stillet ændringsforslag til finansloven, som ville forringe betalingsbalancen med over 1 mia kr. Der er altså meget stor forskel på tale og handling fra hr. Svend Auken side.

Men samtidig med at vi nu foretager denne akutte indsats over for betalingsbalanceunderskuddet, er det vigtigt, at vi holder os de langsigtede perspektiver for øje. En langsigtet strategi for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen må hvile på i hvert fald to hovedpunkter: for det første en kraftig udbygning af de danske eksporterhverv og for det andet en massiv forøgelse af den private opsparring. Deri er jeg helt enig med hr. Svend Auken.

Den danske eksportsektor er for lille; vi har et strukturproblem. Kapaciteten i eksportsektoren er simpelt hen ikke stor nok til at producere det, der er nødvendigt for at løse balanceproblemerne. Derfor skal der være plads til en meget kraftig stigning i eksportsektoren til en udbygning af kapitalapparatet, og det kræver markant større årlige investeringer i de private erhverv.

Samtidig er det nødvendigt at føre en politik, som forbedrer virksomhedernes konkurrenceevne; det er fortsat nødvendigt, at løn-